ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γρηγόρης Τραγγανίδας

“Είναι λίγοι, αλλά αποφασισμένοι να πάνε μέχρι το τέλος…”

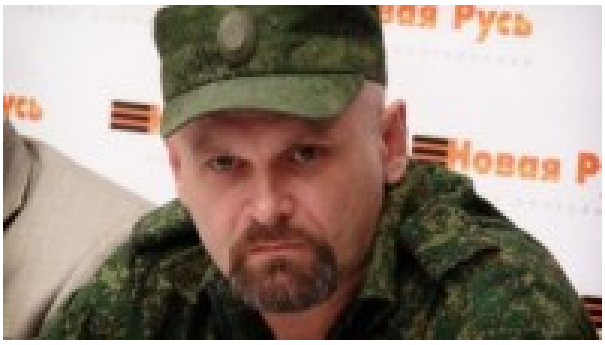
Η δολοφονία του Αλεξέι Μοζγκοβόι, ενός από τους, κατά κοινή ομολογία, επιφανέστερους ηγέτες του λαϊκού κινήματος στο Ντονμπάς, εμπεριέχει πολύ περισσότερα και ουσιαστικότερα σημαινόμενα από την έτσι κι αλλιώς δυσαναπλήρωτη απώλεια του πλέον αγαπητού, στους μαχητές και το λαό, καπετάνιου του Τάγματος “Φάντασμα” (σσ. «Πρίζρακ» στα ρωσικά), των Λαϊκών Πολιτοφυλακών της Λαϊκής Δημοκρατίας του Λουγκάνσκ, σε μια χρονική στιγμή που αποτελεί καμπή για τις εξελίξεις στην περιοχή από πολλές απόψεις.

Σημαινόμενα όχι μόνο για το παρόν και το μέλλον της εξέγερσης και την ανάλυση των χαρακτηριστικών της, αλλά και για το λαϊκό κίνημα διεθνώς, τη δράση των κομμουνιστών σε αυτό και όσων πιστεύουν σε έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη συνεχή πάλη για καθαρότητα των στόχων τους ακόμη και μέσα στις πιο «θολές», δύσκολες, πολύπλοκες και σύνθετες συνθήκες, όπως αυτές που διαμορφώνονται σε έναν εμφύλιο.

Η συγκρότηση, η σκέψη και η πράξη του καπετάνιου του «Πρίζρακ» έρχεται από πολύ μακριά και προχωράει βαθιά στο μέλλον. Οπως προκύπτει από ανθρώπους που τον γνώριζαν ήταν ένας ατόφιος λαϊκός ηγέτης, σπλάχνο από τα σπλάχνα του λαού του, ένας μαχητής από αυτούς που βρίσκονται «εν υπνώσει», μπορεί και για πάντα, αν δεν «κληθεί» από την ιστορία. Ο ελληνικός λαός μπορεί να αναγνωρίσει αντίστοιχά του σε μορφές όπως του Καραϊσκάκη, του Αρη, του Διαμαντή.

Ισως να βοηθήσει στην τεκμηρίωση της παραπάνω διαπίστωσης, ο διάλογος μαζί του έτσι όπως τον μετέφερε σε αφιέρωμα του πρακτορείου «RIA-NOVOSTI» στον Μοζγκοβόι, ο Βλαντίμιρ Λεπέχιν, ένας αστός διανοούμενος, πολιτικός παράγοντας, γενικός διευθυντής του Ινστιτούτου Ευρασιατικής Οικονομικής Συνεργασίας και συνεργάτης του «Russia Today»:

«Πρέπει να είσαι εξυπνότερος από τους εχθρούς σου”, τον βεβαίωνα. “Οι εχθροί καταλαβαίνουν μόνο τη δύναμη”, αντέτεινε ο Μοζγκοβόι.
“Η εξουσία πρέπει να είναι αποτελεσματική” έλεγα. “Η εξουσία πρέπει να είναι λαϊκή” με αντέκρουσε ο Αλεξέι.
“Το κράτος πρέπει να καθοδηγείται από επαγγελματίες, όχι από στρατιωτικούς” διαβεβαίωνα. “Μισώ τους πολιτικούς” μου απάντησε.
“Είσαι ιδεαλιστής” του είπα. “Είμαι στρατιώτης” είπε ο Μοζγκοβόι.
“Θα έχεις άσχημο τέλος” προειδοποίησα. «Το ξέρω» είπε…».

Ο Λεπέχιν δεν είναι κομμουνιστής. Ηταν ιδεολογικός αντίπαλος του Μοζγκοβόι. Τον σεβόταν όμως και τον θαύμαζε. Πιστεύει, λοιπόν, ότι αυτή η δολοφονία αποτελεί «εκδίκηση εναντίον ενός από τους δημιουργούς της αντιφασιστικής αντίστασης στην ανατολική Ουκρανία». «Εκδίκηση για τη θέληση, τη γενναιότητα, την υπεράσπιση του Λουγκάνσκ, την πτώση του Ντεμπάλτσεβο και την ετοιμότητα να νικήσει τον εχθρό όχι μόνο σε ανοιχτό πεδίο, αλλά και μέσα στη φωλιά του».

Είχε συναντήσει τον Μοζγκοβόι κάμποσες φορές, τόσο στην Μόσχα όσο και στην Κριμαία, σε συνέδρια και συζητήσεις για τα προβλήματα του Ντονμπάς. Να πώς τον περιγράφει: «Συζήτησα, διαφώνησα, επιχειρηματολόγησα. Πείστηκα ο ίδιος. Να τον πείσεις, αδύνατο. Ξεροκέφαλος. Δεν κουνιόταν από τη γνώμη του: “Το Ντονμπάς πρέπει να γίνει ανεξάρτητο κράτος και η εξουσία πρέπει να είναι λαϊκή. Να πατήσουμε τους ολιγάρχες και οι πολιτοφυλακές να φτάσουν μέχρι το Κίεβο”».

Ανθρωποι με χαρακτήρα σαν του Μοζγκοβόι πεθαίνουν νωρίτερα από εκείνους που είναι ευέλικτοι και πρόθυμοι να συμβιβαστούν εκτιμά ο Λεπέχιν και μάλλον έχει δίκιο. Ο καπετάνιος του «Πρίζρακ» «μπορεί να ήταν περισσότερο από όσο έπρεπε σκληρός ακόμη και στους δικούς του. Από αυτή τη συμπεριφορά ίσως να πηγάζουν διαφορετικές σχέσεις και προσεγγίσεις στο πρόσωπό του από τους πολιτιφύλακες: Από την τυφλή υπακοή και τη λατρεία, μέχρι ακόμη το φόβο και το μίσος. Δεν αμφιβάλλω όμως ότι οι τελευταίοι ήταν μειοψηφία».

«Λένε επίσης» συνεχίζει ο Λεπέχιν, «ότι ήταν εκτός ελέγχου, και πως είναι αδύνατο να οικοδομηθεί μια ειρηνική ζωή με όλες τις συνέπειες από αυτό. Και ότι ο Μοζγκοβόι τέλειωσε

τη δουλειά του και τώρα πρέπει να φύγει. Να φύγει όμορφα, ηρωικά: Να πέσει από χέρια καταδρομέων ή από κάποιον από αυτούς που τον φθονούν και τον εχθρεύονται»

Και καταλήγει: «Προσωπικά τείνω προς την εκδοχή ότι ο Αλεξέι Μοζγκοβόι πέθανε από χέρια αληθινού εχθρού. Αυτών που γνώριζαν την πραγματική του αξία στο πεδίο της μάχης. Είμαι βέβαιος ότι πέθανε από χέρια ναζιστών, προετοιμασμένων να συνεχίσουν τον πόλεμο στο Ντονμπάς. Γι" αυτό εξολοθρεύουν τους καλύτερους μεταξύ των αντιπάλων τους.

Ωστόσο, ο θάνατός του δεν είναι μόνο εκδίκηση εναντίον ενός από τους πλέον σημαντικούς ηγέτες των πολιτοφυλάκων. Είναι η έναρξη μιας τακτικής πολέμου με το λαό του Ντονμπάς, στην οποία σήμερα περνά το μικροπρεπές – εκδικητικό Κίεβο, βέβαιο ήδη ότι δεν έχει νόημα η ανοιχτή αντιπαράθεση με το λαό του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ. Και πώς να ξεκινούσε αυτός ο καταδρομικός πόλεμος εναντίον του Ντονμπάς, αν όχι με επίθεση εναντίον του Μοζγκοβόι; Κάθε φασίστας θα έκανε το ίδιο στη θέση τους. Νομίζω, ότι ο δημοσιογράφος του Independent, Ολιβερ Κάρολ είχε δίκιο όταν έλεγε ότι με τον Μοζγκοβόι "έφυγε μια ολόκληρη εποχή"».

Είναι προφανές ότι η εκδοχή του Λεπέχιν είναι το ίδιο ισχυρή όσο και όλες οι άλλες. Οπως αυτές, για παράδειγμα, που παραπέμπουν στην κατάσταση «εμφύλιος μέσα στον εμφύλιο». Ο πόλεμος στο Ντονμπάς είναι και ενδοαστική, συνεπώς ενδοϊμπεριαλιστική, σύγκρουση αλλά μόνο για τα εμπλεκόμενα τμήματα της αστικής τάξης που έχουν ταυτίσει τα συμφέροντά τους με την ΕΕ ή τη Ρωσία, αντίστοιχα. Αλλά και για μερικούς, ακόμη και στο κίνημα, που για τους δικούς τους λόγους, που δεν είναι του παρόντος, επιλέγουν να τον βλέπουν μόνο ως τέτοιον. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία…

Για το λαό όμως είναι ταξικός, ακόμη κι αν δεν το έχει αντιληφθεί στην πληρότητά του. Ακόμη κι αν αυτός ο βασικός χαρακτήρας του πολέμου καλύπτεται από την κυρίαρχη προπαγάνδα των πολιτικών δυνάμεων που έχουν αναδειχθεί αυτή τη στιγμή στις ΛΔ του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ, παρά τις υπαρκτές διαφορές τους που δεν πρέπει να

αγνοούνται ή να υποτιμώνται. Αλλωστε, αυτές οι διαφορές είναι με τη σειρά τους αποτέλεσμα των αντικειμενικών συνθηκών στις οποίες παρεμβαίνει και ο λαϊκός παράγοντας. Εστω και ανοργάνωτα. Εστω και ενστικτωδώς. Αλλά κανείς δεν εχει το δικαίωμα – κι αν το κάνει είναι ανόητος ή θέλει συνειδητά να στριμώξει την πραγματικότητα στα ιδεολογήματα που έχει στο κεφάλι του – να αγνοήσει τη διαδήλωση, για παραδειγμα, των εργατών στο Σταχάνοφ, που ζητούσαν την επαναλειτουργία του εργοστασίου βαγονιών κάτω από δικό τους έλεγχο. Διαδήλωση και περιεχόμενο τα οποία, είναι βέβαιο, ότι δεν είδαν με καλό μάτι, όχι μόνο στο Κίεβο, αλλά κάποιοι και στο Λουγκάνσκ και στο Ντονιέτσκ. Φυσικά και στη Μόσχα.

«Γέννημα» αυτής της πραγματικότητας, της ταξικής, είναι και το τάγμα «Φάντασμα» του Μοζγκοβόι.

Τον Αύγουστο του 2014, ο δημοσιογράφος Αλεξάντρ Κουντριάβτσεφ του NOVOSTI πήρε συνέντευξη από τον τότε εκπρόσωπο του τάγματος, Βλαντίμιρ Στεπάνοφ.
Ο πολιτοφύλακας του εξήγησε, ότι το «Πρίζρακ» αποτελείται από ντόπιους αλλά και από κόσμο από την Οδησσό, το Χάρκοβο, τη Χερσόνα, το Νικολάγιεφ. «Εχουμε πολλούς ανθρακωρύχους, εργάτες από επιχειρήσεις, μικροεπαγγελματίες που από τον πόλεμο έχασαν τα πάντα. Πολλοί είναι νέοι μέχρι 35 ετών, οι οποίοι προτίμησαν να πολεμήσουν για τη γή τους αντί να πιουν Pepsi. Μάλιστα πολλοί από αυτούς δεν είχαν υπηρετήσει καν. Τότε προσπάθησαν να αποφύγουν το στρατό, αλλά στο κίνημα ήρθαν μόνοι τους».
Ο ίδιος πήρε το όπλο «για να σταματήσω τους φασίστες». Ο πιο νέος μαχητής του «Πρίζρακ» είναι 21 ετών. Οι μεγαλύτεροι 61 ετών. «Υπηρετούν σε μας δύο τέτοιοι παππούδες, με στρατιωτική εμπειρία, ανθρακωρύχοι στο επάγγελμα. Οχι μόνο πολεμάνε μια χαρά, αλλά μαθαίνουν και τους νέους».

Λέει ότι παρά την μεγάλη υπεροχή του ουκρανικού στρατού σε πολεμικό υλικό, οι πολιτοφύλακες έχουν τη λαϊκή στήριξη, «Χωρίς το λαό δεν θα αντέχαμε για πολύ την αντίσταση».

Και τι αντιπαραθέτουν σε αυτήν την τεχνική υπεροχή;

«Εχουμε υψηλότερο μαχητικό πνεύμα. Πολεμάμε στη γη μας. Οι “ιδεολόγοι” εθνοφρουροί το σκάνε σε απευθείας σύγκρουση. Οταν τους χτυπούν τρέχουν. Με τα χέρια και τα πόδια τρέχουν. Ξέρουν ότι εδώ δεν κάνουμε «τσαλιμάκια» μαζί τους. Κι εμείς ξέρουμε ότι η Εθνοφρουρά πηγαίνει πίσω από τους κληρωτούς φαντάρους και πυροβολούν όσους υποχωρούν. Ξέρουμε για τις σφαγές οικογενειών πολιτοφυλάκων, ποιος τις οργάνωσε, στο χωριό Σάστιε, στο Σλαβιάνσκ και σε άλλα αστικά κέντρα όπου μπήκε η Εθνοφρουρά. Μέχρι τώρα στα μπλόκα μας γράφουμε “Θυμόμαστε την Οδησσό” (σσ. αναφορά στη σφαγή της Οδησσού στις 2 Μάη 2014 όταν φασιστικές ομάδες δολοφόνησαν και έκαψαν απλό κόσμο στο Σπίτι των Συνδικάτων). Και οι ανθρακωρύχοι, την περίοδο της ειρήνης, κάθε μέρα στο θάνατο πήγαιναν. Δεν φοβούνται».

Ισως στη φράση του δημοσιογράφου να κρύβεται τελικά τί αντιπροσωπεύουν οι μαχητές του Μοζγκοβόι: «Αυτό το τάγμα το λένε “Φάντασμα”. Είναι λίγοι, αλλά αποφασισμένοι να πάνε μέχρι το τέλος»

πηγή: **Το περιοδικό**